

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

V. évfolyam, 34. szám

2016. január 25.

Hit és remény

Reményeim szerint – halljuk sokszor, időnként mondjuk is, de még gyakrabban gondoljuk. Többnyire olyasmiről, amiben nem lehetünk biztosak, de vannak kedvező jelek. Legutóbb akkor talán, amikor december végén átléptünk „idénbe”, és akarva-akaratlanul, de átfutott bennünk néhány terv, gondolat, de legalábbis álom, mitől volna jobb az idén, mint a tavaly. Embere válogatja, hogy értelme, vagy inkább érzelmei mondják meg, miről álmodjon. No de, az utóbbit hagyjuk meg magunknak, az tényleg csak a mienk.

Reménykedtünk például abban, hogy mindenki, akinek köze van a vasúthoz, szeretné, ha jobban menne, tisztább volna, biztonságosabb és pontosabb. És abban is reménykedtünk, hogy legalábbis nem lesz rosszabb ott dolgozni, mert mondjuk, nem kell senkinek kettő helyett húzni, és legalább annyit ér a bére idén, mint tavaly. Már csak azért is, hogy ne kelljen tüntetni, sztrájkolni a vasutasoknak, legyen elég, ha dolgoznak.

Lassan eltelik az első hónap, de mindeddig több okunk van hinni, mint remélni. Hinni, mert a hit belülről van, elég, ha mi akarjuk, ám a remény fogy, ha nincs külső megerősítés, ami fenntartaná. Márpedig mostanában inkább bizonytalanságot növelő hírek, és bizonytalan eredetű pletykák keringenek.

Elsőre azt hihetnénk, amikor halljuk, hogy idén már négy milliárd körül lesz a vasút takarításra fordított költsége, hogy minden szép és tiszta lesz. Aztán jön a hidegzuhany, mert nem a takarító személyzet bére nő, hanem valaki másnak a bevétele, hiszen mégiscsak ki akarják szervezni őket – vagy inkább átengedni a lehetőséget, ami ugye, mint mindig, most is megdrágítja a tevékenységet.

De még az is talány, hogy most akkor a vasúttól, vagy az LV-től viszik a kollektív szerződésüket? És az vajon csoda, ha beindul a vasutas, és számolgatja, hogy a másfélszeres többletköltség mennyi bérré volna elegendő? Főleg, ha kiderül, hogy a vasútöröknek is inkább a költségük nő majd, mint a munkabérük...

Mindenesetre az biztos, hogy a VSZ-tagságukat jó lesz magukkal vinniük, mert azoknál a cégeknél is lesz még több forduló. Már akik vállalják a kényszerű munkahelyváltást.

Félő, ha elfogy a remény, elillan a hit is. Márpedig ahogy hit nélkül csak rosszat lehet álmodni, úgy remény híján sem lehet jól dolgozni.

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

HUMORSAROK

SZÉKELY GYEREK

Baba született székelyéknél. Pár év eltelik, a gyermek szépen halad: jár, mosolyog, játszik. Egyetlen baj, hogy nem szólal meg. Betölti a hat éves kort, de semmi. Aggódnak a szülők, orvoshoz is viszik, aki mindent rendben talál, a némaság oka számára is titok. Az idő múlik, végül a szülők beletörődnek. Ha nem beszél, hát nem beszél, az ő fiacskájuk, akárhogyis. A tizennegyedik születésnapján ebédelni ülnek össze. A tányérokban gőzölög a húsleves, és egyszer csak megszólal a gyerek: Sót! Az egész család meglepődik.

– Jajj, de boldog vagyok! – szól az anyja. – Te beszélsz, fiam?

– Há' beszélök.

– Há' az Isten szerelmére, eddig mér nem mondtál semmit?

– Eddig öleg sós vót a leves.

SZÉKELY GATYA

A brassói néplaptól újságíró érkezett Csíkszeredába. Kéri, mutassák meg neki a legöregebb favágót. Amikor találkoznak, azt mondja neki: Hallom, maga még a gróf birtokán dolgozott. Nekik gürcölt évtizedeken át, s lám, csak egy kis kunyhót tudott szerezni. Meséljen, bátyám, milyen volt az élet régen, akkoriban hány gatyája volt? Nyóc – hangzik a válasz. Miből? – kérdez tovább az újságíró. Gyócsbul – feleli a favágó.

– És most, az új rendszerben hány van?

– Kettő.

– Miből?

– Abbul a nyócbul.

SZÉKELY FURFANG

Baktat a székely a szekéren, egy rendőr gyanakodva megállítja: Mit visz bátyám azokban a hordókban? Csak nem bort? – kérdezi, mire a székely: Harmatlevet.

– Harmatlevet? Na, hadd kóstolom csak meg! – és egyazon lendülettel meg is kóstolja, majd utálkozva felkiált: Pfúúúj! Ez borzalmas! Na, gyorsan menjen el innen!

– Gyí, Harmat!

RÉSZEG SZÉKELYEK

Két székely a mezőn tántorog hazafelé, amikor meglátják a legelésző lovakat. Mondja az egyik: Ej, de irigy vagyok a lovakra, komám! Há' mé' teee? – kérdezi a másik.

– Me' négykézláb mehetnek...

Zubály Bertalan